

Література

1. Encyclopedia Britannica [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.britannica.com/>
2. Декларация об эвтаназии, принята 39-ой Всемирной Медицинской Ассамблеей, Мадрид, Испания, 1980 г. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.medicusamicus.com/>
3. Большая медицинская энциклопедия: за ред. Б. В. Петровского. – 3-е изд.- М.: Сов. энциклопедия, 1986. – 27 см. – Т. 27
4. Конституція України: чинне законодавство зі змінами та допов. станом на 21 лютого 2014 р.: (офіц. текст). – К.: ПАЛИВОДА А. В., 2014. – 64 с.
5. Дані Державного комітету статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>

УДК 343.2(043.2)

Циганій С. О.,
Повсткін Д. О., студент,
асистент,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ

ОБУМОВЛЕНІСТЬ ЗАКОНОДАВЧОГО ЗАКРІПЛЕННЯ ІНСТИТУТУ СПІВУЧАСТІ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРАВІ

Становлення України як демократичної і правової держави ставить перед органами державної влади ряд невідкладних і важливих завдань, таких як забезпечення захисту інтересів громадян і держави. В процесі здійснення правосуддя повинна бути точна відповідність до вимог законодавства. Тому є необхідність правильно кваліфікувати злочини, що скоєні кількома особами, які зустрічаються досить часто. Злочини, скоєні в співучасті, складають значну частину посягань на власність, зґвалтувань, деяких господарських та інших злочинів. Співучасть в більшості випадків значно підвищує суспільну небезпеку злочинного посягання, тому розроблення інституту співучасті займає важливе місце в кримінальному праві, і особливо це стосується питання злочинної організації.

Історію розвитку інституту співучасті досить повно розкрили в своїх роботах А. Жиряєв, М. Ковальов, А. Трайнін. Ф. Г. Бурчак провів аналіз всіх аспектів спільної злочинної діяльності – соціально-психологічних, кримінологічних і правових. Актуальні питання співучасті, їх кримінально-правова характеристика розглядалися Н. О. Гуторовою. Дослідженням правового значення інституту співучасті присвятили свої праці М. І. Ковальов, А. П. Козлов, О. Ф. Ковітіді, П. Ф. Тельнов та ін.

Що стосується законодавчого закріплення, то вперше в кримінальному законі визначення поняття співучасті було дано в Основах кримінального законодавства СРСР, а нині відображається у чинному кримінальному законі України: співучастю у злочині є умисна спільна участь декількох суб'єктів злочину у вчиненні умисного злочину (ст. 26 КК) [1, с. 12].

Зміст цього визначення дає змогу стверджувати, що обов'язковими умовами (ознаками) співучасті у злочині є: 1) наявність двох або більше осіб (співучасників); 2) спільність дій співучасників у вчиненні одного й того самого злочину; 3) наявність умислу всіх співучасників на вчинення такого злочину; 4) наявність причинного зв'язку між діями кожного співучасника і єдиним злочинним результатом. За сукупності цих умов настає кримінальна відповідальність осіб, які спільно вчинили злочин, за правилами про співучасть і за статтею Особливої частини Кодексу, яка передбачає відповідальність за конкретний злочин [3, с. 163 – 175].

Вказане положення суттєво відрізняється від положень про співучасть КК 1960 р., який визначав співучасть як «умисну спільну участь двох або більше осіб у вчиненні злочину», що давало змогу визнавати співучастю і відповідним чином оцінювати з позиції кримінального закону дії учасника групового злочину (наприклад, зґвалтування, грабежу тощо) і в тому разі, коли інші учасники через неосудність або недосягнення віку, з якого настає кримінальна відповідальність, не були притягнуті до кримінальної відповідальності [2].

Проблеми кваліфікації спільної злочинної діяльності кількох осіб завжди викликали й викликають значні труднощі на практиці й у теорії. Часто це пояснюється складністю такого феномену, як спільна злочинна діяльність, і різноманіттям форм її прояву. Якщо класифікація форм і видів співучасті має на меті показати типові особливості спільної діяльності осіб у вчиненні умисного злочину, то визначення видів співучасників – встановити індивідуальну роль кожного під час підготовки та вчинення злочинного діяння.

Відповідно до ч. 1 ст. 27 Кримінального кодексу України (КК) співучасниками злочину поряд із виконавцем визнаються організатор, підбурювач і пособник. Тобто законодавець класифікує їх за характером виконуваних ними дій [1, с. 12].

Саме особливості діяльності кожного із суб'єктів під час вчинення злочину дають змогу дати точну юридичну оцінку кожній особі у співучасті, а отже, правильно вирішити питання кримінальної відповідальності в ході провадження у конкретній кримінальній справі.

Таким чином, завжди є необхідність правильно кваліфікувати злочини, що скоєні кількома особами, які зустрічаються досить часто, і в цьому й виражається обумовленість законодавчого закріплення інституту співучасті в кримінальному праві.

Література

1. Кримінальний кодекс України: чинне законодавство зі змінами та доповненнями станом на 1 верес. 2013 року: (офіц. текст). – К.: Паливода А. В., 2013. – 212 с.

2. Кримінальний кодекс України від 28.12.1960 // Затверджений Законом від 28.12.1960 (2000-05) ВВР, 1961, N 2. ст.14 [Електронний ресурс] // Верховна Рада України: [сайт]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2001-05> . – Назва з екрана.

3. Вереша Р. В. Кримінальне право України. Загальна частина. Навч. посіб. 2-ге вид. перероб. та доп. Станом на вересень 2011 р. – К.: Центр учбової літератури, 2012. – 320 с.

УДК 343.98 (043.2)

Циганій С. О., асистент,
Шведа Н. І., студентка,
Юридичний інститут,

Національний авіаційний університет, м. Київ

ОСОБЛИВОСТІ КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА УМИСНЕ МАСОВЕ РОЗПОВСЮДЖЕННЯ ПОВІДОМЛЕНЬ ЕЛЕКТРОЗВ'ЯЗКУ, БЕЗ ПОПЕРЕДНЬОЇ ЗГОДИ АДРЕСАТІВ ЗГІДНО КРИМІНАЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ

Спам в Інтернеті, напевно, найбільш неприємна річ, жертвами якої приходилось бути більшості із нас. У переважній більшості спам використовується для реклами, іноді для накручування лічильників на сайті, збору інформації, рідше для засилання вірусів. Але є загальна мета – довести свою інформацію до максимально можливого числа адресатів при мінімальних витратах. Така інформація підстерігає нас всюди, починаючи з електронної пошти та інтернет-блогів, закінчуючи соціальними мережами. Причому «авторів» не хвилює склад аудиторії, головне – кількість. Це суттєво посилює ризик незаконного доступу певних осіб у приватне життя людини, а відтак – створює загрозу порушення права людини на недоторканість приватного життя та захист персональних даних.

Українським законодавством передбачена кримінальна відповідальність за так званий спам. Зокрема, згідно ст. 363-1 Кримінального кодексу